

רע"פ 8905/13 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8905/13

לפני: כבוד השופט א' רובינשטיין

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיאה טל, השופטות בוסתן וכן שלמה) בע"פ 41724-08-13 מיום 1.12.13

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

א. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיאה טל, השופטות בוסתן וכן שלמה) בע"פ 41724-08-13 מיום 1.12.13, שבגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופט טרסי) מיום 15.7.13 בת"פ 215-12. עניינה של הפרשה - עבירת מעשה מגונה בכוח.

רקע והליכים

ב. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה בכוח. על פי המתואר בכתב האישום,

עמוד 1

ביום 6.8.12 הגיעה המתלוננת (ילידת 1996) לצרכניה, כשעימה ילד קטן עליו שמרה. לאחר שסיימה את הקניות, אחזה המתלוננת את בית השחי. המבקש, אשר עבד כמוכר בצרכניה, שאל אותה אם שריריה תפוסים, סיפר לה כי הוא מעסה, כי למד לעסות ב"מכון וינגייט", והציע לה כי לאחר שסיים את המשמרת, יגיע לביתה ויעשה לה עיסוי ("מסאז"). המתלוננת נעתרה להצעה ונתנה את מספר הטלפון שלה למבקש. בהמשך, ולאחר תיאום טלפוני, הגיע המבקש לביתה של המתלוננת, והחל לעסות אותה ולהפשיטה. במהלך העיסוי, חרף סירובה של המתלוננת, הסיר המבקש את חזייתה ותחתונה, עד שהייתה ערומה לגמרי. לאחר מכן, החל המבקש לשפשף את ידו באזור איבר מינה, והחדיר אחר מאצבעותיו לאיבר מינה. תוך כדי כך, ביקשה המתלוננת מן המבקש כי יעזוב אותה וכי היא חשה בכאב. לאחר מכן, הורה המבקש למתלוננת לשכב על בטנה, וניסה לפסק את רגליה בכוח באמצעות ידיו והמשיך להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. כל אותה עת, ניסתה המתלוננת לסגור את רגליה. אז, ביקש מהמתלוננת לגעת באיבר מינה, אולם היא סירבה ואמרה למבקש לעזוב אותה. בשלב זה, המבקש קירב את פיו אל איבר מינה וליקק אותו באמצעות לשונה. לבסוף, הצליחה ללבוש את תחתונה וחזייתה ועלתה לקומה השנייה בבית והתקשרה לבן זוגה. במהלך אירועים אלה, חזר המבקש ואמר למתלוננת שהוא לא יספר לאיש את אשר התרחש, ושאל אותה אם נעים לה, ובשל פחדה מפניו הינהנה בחיוב. במהלך האירועים המתוארים שהם בסמוך הילד הקטן עליו שמרה המתלוננת.

ג. ביום 6.3.13 הורשע המבקש לאחר שמיעת ראיות בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. ביום 15.7.13 גזר בית משפט השלום את דינו ל-32 חודשי מאסר בפועל, 10 חודשי מאסר על תנאי, ופיצוי למתלוננת בסך 40,000 ש"ח. בגזר הדין, קבע בית המשפט את מתחם הענישה בין 22 ל-44 חודשי מאסר בפועל, בהתבסס על הפסיקה הנוהגת; נוכח אינדיקציות לכך כי המבקש תיכנן מראש לבצע את העבירה; פערי הגילאים בין המבקש (בן 50) לבין המתלוננת (קטינה בת 16.5); הנזק שנגרם למתלוננת, כעולה מתסקיר קרבן שהוגש לבית המשפט; חומרת המעשים בשל משך ביצועם; ועוד. בהתאם למתחם שנערך, קבע בית המשפט את עונשו של המבקש. לחומרה, צוין עברו הפלילי של המבקש, הכולל ארבע הרשעות קודמות בעבירות מרמה. ולקולה, צוינו הפגיעה שתביא שליחתו למאסר מאחורי סורג ובריח לו ולבני משפחתו; מעצרו למשך חודש והתנאים המגבילים בהם היה שריו עד למתן גזר הדין; ונסיבותיו האישיות והרפואיות.

ד. המבקש עירער לבית המשפט המחוזי הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין. אולם בהמלצת בית המשפט, חזר בו מערעורו כלפי הרשעתו. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעורו לעניין העונש והפחית את תקופת המאסר בפועל ל-27 חודשים. צוין, כי גזר הדין של בית משפט השלום לא נתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות הקשות של המבקש. נקבע כי הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים שוים. לבסוף, קבע בית המשפט כי המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 5.1.14. כלפי פסק דין זה הוגשה הבקשה הנוכחית, ביום 31.12.13.

הבקשה

ה. המבקש, המייצג בבקשה את עצמו, העלה מספר טענות בנוגע לקביעות העובדתיות בהכרעת הדין של בית משפט השלום. לעניין העונש, טען כי גזר הדין לא ייחס משקל מספק לעובדה שהביע חרטה, לנסיבותיו הרפואיות הקשות, ולמעצר הבית בו היה נתון. לטענתו, שקל בית המשפט לחומרה את העובדה שהמתלוננת היא קטינה, וזאת אף שלא הואשם או הורשע בעבירה של מעשה מגונה בקטינה; ומנגד, שקל לחומרה את עברו הפלילי, וזאת אף שמדובר בעבירות שאינן עבירות מין, ואשר בוצעו לפני שני עשורים. המבקש צירף אסופת פסיקה שלפיה, לטענתו, העונש שנגזר עליו חורג ממתחם הענישה בעבירה בה הורשע.

ו. לאחר העיון אין בידי להיעתר לבקשה. ראשית, אין היא מעוררת שאלה משפטית כללית החורגת מתחומו של המקרה הנדון, שרשות ערעור בגלגול שלישי תישקל בכגון שכמותה, ובמיוחד נאמרים הדברים כשהבקשה עוסקת אך בחומרת העונש (ראו רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.97); רע"פ 6645/03 אמר נ' מדינת ישראל (22.7.03)). אציין כאן, כי טענות – ככל שעלו בבקשה – כלפי הכרעת הדין אינן במקומן עוד, לאחר שהמערער חזר בו מערעורו בבית המשפט המחוזי. שנית, אף לגופם של דברים, המבקש העלה מספר שיקולים שלטענתו לא קיבלו משקל מספק מזה, או כאלה שקיבלו משקל יתר מזה. העובדה היא שהמתלוננת היתה קטינה, ועל כך אין חולק, וזו בהכרח נסיבה שיש להביא בחשבון לחומרה. בית המשפט המחוזי נדרש לנסיבות לקולה, וראיה לדבר שהפחית מאשר נגזר בבית המשפט המחוזי. העונש שנגזר אינו חורג ממתחם הענישה באופן המצדיק קבלת הבקשה, גם אם יתכנו עונשים חמורים או קלים יותר, וכל מקרה לפי נסיבותיו, נסיבות המקרה דנא חמורות כשלעצמן על פניהן. נזכור עוד, כי למבקש היו שני ימיו בבית המשפט, וכלל טענותיו בבקשה זו נדונו בפני שתי ערכאות. אין איפוא בנידון דין חריגה המצדיקה הידרשות בגלגול שלישי. צר מאוד שהמבקש נתפתה ליצרו לאחר שנים רבות בהן לא הורשע בפלילים, וצר מאוד גם על נסיבותיו האישיות הקשות, אך סבורני כי אין מקום להתערבות.

ז. איני נעתר איפוא לבקשה. המבקש יתייצב ביום 5.1.2014 עד השעה 10:00 בבית הסוהר הדירים, כשברשותו תעודת זהות; זאת אלא אם כן עבר מיון כנאמר בפסק הדין של בית המשפט המחוזי ונקבע מקום התייצבות אחר.

ניתנה היום, כ"ט בטבת התשע"ד (1.1.2014).

שׁוֹפֵט